

ко-то собраніе народно. Тѣ ся испълнили отъ ярость и, като излѣзли изъ синагогѣ-тѣ, совѣтовали ся помежду си, какъ да погубятъ Оногова, Който чини добро всѣкому, Който още и нимѣ не казалъ ни една думѣ въ укоръ. Но Исусъ Христосъ, като прѣдвиждалъ намѣреніе-то имѣ, уклонилъ ся оттамо и отишълъ камъ море-то Галилейско.

ГЛАВА XXXII.

Дванадесять-тѣ Апостолы.

Като ся вържълъ Исусъ Христосъ въ Галилеѣж, собрадо ся пакъ при Него множество народъ отъ всички-тѣ страны. Приходили не само изъ Израилскѣ-тѣ земѣ, но още и изъ идолопоклоническы-тѣ градове, Тиръ и Сидонъ, за да го видятъ и да послушатъ ученіе-то Му. Мнозина приносили до Него болны-тѣ си — и Той ги исцѣлявалъ. Мнозина довѣряли Нему свои-тѣ горести — и Той ги утѣшавалъ. Мнозина искали да послушатъ Неговы-тѣ проповѣди — и Той ги поучавалъ да бѣдѣтъ добродѣтели и блажены. Милосердый Господъ не отвръщалъ лице-то си отъ никого още и отъ грѣшници-тѣ: за всѣкого была готова помощь-та Му.

Исусъ Христосъ ся често уклонявалъ отъ народа и отъ ученицы-тѣ си, за да ся моли на единѣ. Веднажъ, откакъ провелъ ношъ-тѣ въ молитвѣ, ся вържълъ до ученицы-тѣ си и, като видѣлъ, че отвсѣдѣ ся натиска народъ да слуша поученіе-то Му, домиляло Му за тѣя люди, които были разсѣяны като овцы безъ пастырѣ. Исусъ Христосъ казалъ на ученицы-тѣ Си: „жатва-та е голѣма, а работницы-тѣ сѣ малко. Молете ся Господину на жатвѣ-тѣ, да изведе жатвары на нивѣ-тѣ Си.“ — Подиръ това повикалъ при Себе ученицы-тѣ Си и избралъ изъ нихъ дванадесять, по число-то на дванадесять-тѣ колѣна Израилевы; тѣи трѣбвало да